

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. L., obžalovanému zo zločinu úmyselného zabitia človeka, zmätočné sťažnosti obžalovaného a jeho obhájcu jednak odmietol, jednak zamietol; z dôvodu zmätku podľa § 385 čís. 2 tr. p. však z úradnej povinnosti zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku, ktorým bolo vyslovené zhabanie guľovnice v smysle § 61 tr. zák. a jej zaslanie štátnemu zastupiteľstvu, tento výrok pomínul a uložil súdu prvej stolice, aby zabavenú guľovnicu (pušku) vydal obžalovanému.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní rozsudku porotného súdu najvyšší súd zbadal, že ačkoľvek obžalovaný bol uznaný vinným prečinom podľa § 290 tr. zák., tedy trestným činom spáchaným z neopatrnosti, porotný súd nariadil v smysle § 61 tr. zák. zhabanie guľovnice (pušky) a zaslanie tejto po nadobudnutí pravoplatnosti rozsudku štátnemu zastupiteľstvu. Podľa § 61 tr. zák. majú byť zhabané tie predmety, ktoré boli použité ku spáchaniu zločinu alebo prečinu. Slova tieto je treba vykladať tak, že ide o predmety, ktorých bolo ku spáchaniu úmyselne použité, ich zhabanie nemá tedy miesta, akonáhle tento úmysel nie je daný. Pokiaľ tedy v tomto prípade porotný súd vyslovil zhabanie uvedeného predmetu, nezachoval hľadiac k tomu, že zhabanie je vedľajším trestom, trestnej sadzby stanovenej v zákone a zavinil zmätočnosť v smysle § 385 čís. 2 tr. p., ktorej je podľa posledného odstavca citovaného § treba dbať z úradnej povinnosti. Preto najvyšší súd pokračoval v smysle 1. odst. § 33 por. nov., zrušil dotýčny výrok, vyslovené zhabanie pomínul a podľa § 187 tr. p. uložil súdu prvej stolice, aby guľovnicu (pušku) vrátil obžalovanému.

Čís. 4534.

Miestom spáchania priestupku podľa § 8 zák. čís. 4/31 Sb. z. a n. (aliment. zák.) je miesto pobytu osoby povinnej poskytovať výživu alebo zaopatrenie.

Bol-li čin spáchaný v obvode viac okresných súdov, je miestne príslušný ten okresný súd, ktorý druhé predstihol (§ 16 odst. II. tr. por. drier uhor., § 51 tr. ř. drier rak.).

(Rozh. z 16. novembra 1932, Nd III 30/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti V. B. pre priestupok podľa § 8 zák. čís. 4/1931 sb. z. a n., zavedenej pred okresným súdom v Lučenci v rozpore o príslušnosť medzi týmto okresným súdom a okresným súdom trestným v Prahe v neverejnom zasedaní senátu takto sa usniesol: V smysle § 28 tr. p. sa vyslovuje, že v tejto trestnej veci je miestne príslušný okresný súd vo Zvolene.

Z d ô v o d o v:

Trestný čin bol spáchaný po nadobudnutí účinnosti zákona zo dňa 16. decembra 1930 čís. 4/1931 Sb. z. a n. do 15. apríla 1932 (deň trestného oznámenia). Jako zo spisov plynie, menil obvinený v tejto dobe

svoj pobyt a zdržoval sa trvale tak v obvode okresného súdu vo Zvolene, ako aj v obvode okresného súdu trestného v Prahe. Ponevác však miesto pobytu povinnej osoby treba považovať za miesto spáchania činu, trestného podľa § 8 zák. č. 4/1931, bol trestný čin spáchaný v obvodoch viac okresných súdov a o miestnej príslušnosti rozhoduje predstihnutie (§ 16-II. tr. p. drieb uhorského a § 51 tr. ř. drieb rakúskeho). Okresný súd trestný v Prahe učinil len dotaz na políciu o pobyte obvineného, ktorý úkon — smerujúci iba k zisteniu miestnej príslušnosti — nesmeroval proti obvinenému a neľze ho preto dbať pri riešení otázky predstihnútia. Naproti tomu okresný súd vo Zvolene nariadil už pojednávanie vo veci samej a predvolal aj obvineného. Predstihnul teľy okresný súd vo Zvolene svojím opatrením zo dňa 10. augusta 1932 okresný súd trestný v Prahe a je preto miestne príslušný.

Čís. 4535.

Vedomí protiprávnosti jednání po rozumu § 93 tr. zák. tu není, považoval-li pachatel zadržného bezelstně za nebezpečného; tuto nebezpečnost nemusel spatřovati v trvalých vlastnostech zadržného, nýbrž mohl ji shledati i ve způsobu, jak se zadržný v rozhodné době choval, najmě v tom, že podnikal protiprávní útok na statky zákonem chráněné, i na jmění (pokusil se svémocně s opomenutím vrchnosti — § 19 obč. zák. — odnésti věci, o nichž se pachatel domníval, že jsou jeho).

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Zm I 307/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. března 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí neoprávněným omezováním osobní svobody podle § 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ve vývodech zmateční stížnosti, že obžalovaný chtěl jen odvrátiti násilné a svémocné odnesení svářecího přístroje, který byl jeho majetkem, a že uzamčení dílny bylo k dosažení tohoto účelu nejvhodnějším prostředkem, dále, že ihned poslal L-e pro četníky a že několikrát prohlásil, jak dosvědčili svědkové P. a S., že K-a a Ť-a kdykoliv z dílny propustí, jakmile zanechají věci, které odnášeli, lze spatřovati uplatňování nejen právního omylu při řešení otázky subjektivní viny (čís. 9 a) § 281 tr. ř.), nýbrž i neúplnosti rozsudku (čís. 5 § 281 tr. ř.), spočívající v tom, že si soud nevšiml obhajoby obžalovaného, potvrzené ostatně i svědky P-em a S-ým, že obžalovaný poslal učně L-e pro četnictvo, pak údaje svědka P-a, že obžalovaný po celou dobu trval na tom, že K-a a Ť-a pustí, zanechají-li tam věci, které jsou jeho majetkem, jakož i údaje svědka S-ého, že obžalovaný několikrát řekl K-ovi, že má cestu volnou, zanechá-li tam ony věci, a že Ť-a ihned pustil, když Ť. položil